

den Baggrund, det ærede Medlem ønsker tilvejebragt, for sin Kritik af Arbejdsløshedsloven og dens Administration. Det ærede Medlem talte i denne Sammenhæng om, at „det er et Utal af Cirkulærer og Ordre, der kommer, naturligvis“, siger det ærede Medlem, „underskrevet af den nye Direktør, men som oftest er det saa, at de kommer i Dag, bliver ændret i Morgen, og i Overmorgen kommer der et nyt, og paa den Maade er det meget vanskeligt for den, der har med selve Administrationen at gøre, at finde Rede i, hvordan man fra Ledelsens Side tænker sig den paagældende Sag ordnet“. Det undrer mig, at det ærede Medlem her fra Folketingets Talerstol vil bringe dette til Torvs. Det er noget, som kan gaa i en vis Presse, men herfra gaar det ikke. Det ærede Medlem Hr. Jønson er jo vidende om, at i hele dette Spørgsmaal, Arbejdsløshedsspørgsmaalet, har vi i 1922 gennemløbet en Række Faser, til Dels bestemt ved den Overenskomst, som sluttedes Rigsdagens Partier imellem ved Gennemførelsen af selve Arbejdsløshedsloven, bestemt ved Lockouten, bestemt ved de Særforhandlinger, som knytter sig til den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse; der er ikke udsendt noget Cirkulære, som ikke var foranlediget ved eller nødvendiggjort af disse forskellige Faser i Udviklingen, og en Mand, der som det ærede Medlem har Lejlighed til at følge dette Spørgsmaal gennem Enkeltheder, burde derfor ikke have gjort sig til Talsmand for den Kritik, som er fremkommet fra visse Sider i Pressen.

Det ærede Medlem siger, at han havde forudsagt, at Iværksættelse af Nødhjælpsarbejder ikke vilde falde i god Jord, og det ærede Medlem havde derfor ikke ventet sig saa meget af saadanne Arbejder. Det har det ærede Medlem ganske Ret i, Tanken om Nødhjælpsarbejder faldt ikke i god Jord, vel at mærke hos de socialdemokratiske Førere og Rigsdagsmænd, og denne Stengrund, paa hvilken disse Tanker faldt hos de Herrer, har i høj Grad medvirket til, at det Resultat, man paa dette Omraade har opnaaet, er blevet ret fattigt. Jeg har ved tidligere Lejlighed her i det høje Ting gjort Rede for min Opfattelse af hele dette Spørgsmaal, og dertil kan jeg i Dag ganske henholde mig. Jeg tror, at hvis man fra de Herrer Side i noget højere Grad havde bestræbt sig for at give de arbejdsløse Forstaaelsen af, at Arbejde selv til en ringere Løn er at foretrække for Understøttelse, havde adskilligt

mere kunnet naas paa dette Omraade. De Herrer maa tage deres Ansvar i saa Henseende.

Det ærede Medlem Hr. Jønson har endvidere været inde paa en Kritik af den Fremgangsmaade, man fra Ministeriets Side har fulgt med Hensyn til Kontingentet til Arbejdsløshedskasserne. Deroverfor vil jeg henlede det ærede Medlems Opmærksom paa, at i Henhold til § 15 i Arbejdsløshedsloven skal det aarlige Bidrag til Kasserne fastsættes saaledes, at det i Forbindelse med de offentlige Tilskud efter de forhaandenværende Erfaringer maa antages at være tilstrækkeligt til, at Kasserne kan udrede de dem paahvilende Understøttelser, betale Indskud i Arbejdsløshedsfonden og opsamle en passende Reserve. Det er Bestemmelsen, og efter den har vi i Indenrigsministeriet at rette os. I de senere Aar har nu de ekstraordinære Forhold bevirket, at Kasserne ikke har kunnet overholde dette, og derfor er der ogsaa fra Statens Side, som det ærede Medlem Hr. Jønson ved, ydet Arbejdsløshedskasserne meget betydelige Laan paa særdeles gunstige Vilkaar med Hensyn til baade Forrentning og Afdrag. Men Indenrigsministeriet har overfor Arbejdsløshedsdirektoratet maattet betone, at Kasserne maa tilstræbe at skaffe Balance, og dette har medført, at man fra Direktoratets og Nævnets Side overfor de Kasser, der var i den Situation at maatte søge Laan, har maattet stille Krav om, at de søgte at tilvejebringe Balance gennem Udskrivning af Ekstrakontingent eller ved Nedsættelse af Ydelserne. Og dette har ført til, at man har maattet afslaa Andragende om Nedsættelse af Ekstrakontingent i saadanne Tilfælde, hvor Kassen ikke ifølge Opstillingen af sit Budget efter Direktoratets Formening har kunnet tilvejebringe overvejende Sandsynlighed for, at Kassen virkelig ogsaa vilde kunne taale en Nedsættelse. Men man har altid, hvor Talen var om dette Spørgsmaal overfor en Kasse, henvist til enten at nedsætte Kassens Ydelser eller at øge Kontingentet. At Kasserne saa i de fleste Tilfælde har foretrukket det sidste, det maa være Kassernes eget Ansvar. Der er dog ikke helt faa Kasser, som har faaet Lempelser i deres Ekstrakontingent. Men det ærede Medlem har naturligvis Ret i, at Kravet om Balance er vanskeligt at fastholde under en saa langvarig og udbredt Arbejdsløshed, som vi har haft, navnlig sidste Vinter. Det er et Krav, som har paalagt Kassernes Medlemmer meget store Byrder, og jeg